

תיק פלילי מס' 246/92

מדינת ישראל

נגד

רפאל הוכמן

בבית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[4.8.93]

לפני השופט י' בנאי

[חוק העונשין](#), תשל"ז-1977, ס"ח 226, סעיפים 284, 290.

הנאשם, ראש העיר אילת, הובא לדין בעבירות של לקיחת שוחד, מירמה והפרת אמונים. בכתב האישום נטען, כי חברה יפנית בשם "ניקן" היתה שותפה בחברה שעסקה בגידול ובייצור אצות, בעיר אילת. לפי הטענה, אף על פי שלחברה היפנית היה אינטרס כלכלי בעיר אילת, נעתר הנאשם להזמנה של החברה היפנית להשתתף בכנס שערכה החברה ביפן. הזמנת הנאשם לכנס ביפן, היתה לו ולאישתו והיא כללה מימון כרטיסי הטיסה, אירוח מלא ביפן, לרבות נסיעות וסיוורים.

על פי הנטען בכתב האישום, הגיש מפעל האצות בקשה לוועדה המקומית לתכנון ולבנייה באילת בקשה לאשר הקמת תוספת בנייה במפעל, הכוללת שבע בריכות. סמוך למפעל האצות, קיים באילת מפעל השייך לחברת המלח לישראל (אילת) בע"מ וחברה זו הגישה התנגדותה לבקשתו של מפעל האצות.

הנאשם, אשר פעל להסרת התנגדותה של "חברת המלח", הודיע לוועדה המקומית לתכנון ולבנייה על הסרת ההתנגדות והוועדה נתנה היתר למפעל האצות, לבניית שבע הבריכות.

מעובדות אלה, מבקשת המאשימה להסיק, כי הנאשם קיבל טובות הנאה מהחברה היפנית, שיש בהן כדי לבסס יחס של משוא פנים מצד הנאשם.

מחומר הראיות הוברר, כי הנאשם, אשר קיבל את מכתב ההזמנה ששלחה אליו החברה היפנית, העלה לפני חברי מועצת העיר את נושא ההזמנה וביקש כי העירייה תממן את נסיעתו לכנס ביפן, ולא החברה המזמינה. חברי המועצה הביעו דעתם, כי יש לחסוך את כספי העירייה וכי אם החברה היפנית מבקשת לייחד את הכנס לנושא העיר אילת ובשל כך דרושה נוכחותו של ראש העיר, הרי שמוטב שהנסיעה תמומן על ידי החברה היפנית. בסוף הישיבה הוחלט, כי הנאשם יפנה אל הממונה על המחוז במשרד הפנים ויבקש את אישורו לנסיעה ולדרך מימונה. הממונה על המחוז אכן אישר את בקשת הנאשם. אישתו של הנאשם הצטרפה לנסיעה אף היא.

בית המשפט המחוזי פסק:

- א. (1) השאלה החשובה והעיקרית לביורור האשמה של קבלת שוחד, הינה, אם אכן קיבל הנאשם טובת הנאה. לעניין זה יש מקום להתייחס לשאלה מה היתה מטרת נסיעתו של הנאשם ליפן, אם היתה דרושה לתפקידו כראש עיר ואם היה בה כדי להביא תועלת לעיר ולמדינה.
- (2) בנסיבות דנן, עולה מן הראיות כי הכנס ביפן הוקדש לעניין פיתוח אילת וההשקעות בה, וכי הנאשם לקח חלק נמרץ ופעיל להשגת מטרת אלה של פיתוח העיר שבראשה הוא עומד. בפועל, הופקו טובות רבות לעיר אילת מפעילותו של הנאשם בכנס, בעיקר בהבאת תיירים לעיר.
- (3) בנסיבות דנן, לא היה מדובר על מסע תענוגות, אלא בנטל שהנאשם קיבל על עצמו, בתוקף תפקידו כראש עיר. כאשר ביקש הנאשם לבלות עם אישתו במקומות אחרים, בדרך חזרה מיפן, הוא עשה כן על חשבונו הפרטי.
- ב. (1) בית המשפט קובע את אשמתו של הנאשם על פי עובדות וראיות - אף נסיבות - המובאות לפניו ואין לייחס חשיבות למחשבותיו ולדעותיו של נאשם על מעשה שהוא עושה, אם כשר הוא אם לאו.
- (2) הבאת שאלת המימון לפני חברי המועצה ופעילותו של הנאשם על פי החלטת המועצה בפנותו אל הממונה על המחוז לקבל את אישורו, שוללות יצירתה של כוונה פלילית אצל הנאשם לביצוע עבירה של שוחד, או עבירה של הפרת אמונים.
- (3) אילו היה הנאשם עוזר למפעל האצות לקבל את ההיתר לבניית הבריכות, יכול היה הדבר לסייע ולתמוך בטענה בדבר ביצוע העבירה על ידי הנאשם. אלא שבנסיבות העניין הוברר, כי לא היה מקום להתנגדותה של חברת המלח, מה גם שהנאשם לא השתף בוועדה שהעניקה את ההיתר.
- ג. (1) אין לדחות כבלתי-סבירה את טענת הנאשם כי משעה שהסתבר שנסיעתו שלו על חשבון החברה היפנית הינה כשורה, הרי שגם נסיעת אישתו איתו, אף היא מותרת ואין בה פגם.
- (2) גם אם יש טעם לפגם בכך שהנאשם העלים את נסיעת אישתו על חשבון החברה היפנית, אין מקום לקבוע, כי נוצרה אצל הנאשם כוונה פלילית כנדרש.

פסקי-דין של בית המשפט העליון שאוזכרו:

- [1] ע"פ 471/88 יער נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(2) 141.
- [2] ע"פ 574/81 מדינת ישראל נ' שדמי, פ"ד לו(4) 701.
- [3] ע"פ 621/78 אסא נ' מדינת ישראל, פ"ד לג(1) 75.
- [4] ע"פ 281/82 אבוחצירא נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(3) 673.

- [5] [ע"פ 884/80 מדינת ישראל נ' גרוסמן, פ"ד לו\(1\) 405.](#)
 [6] [ע"פ 612/68 תמיר נ' מדינת ישראל, פ"ד ל\(2\) 169.](#)

ד' גרפונקל - בשם המאשימה;

ד' שיינמן - בשם הנאשם.

פסק-דין

1. הנאשם, ראש העיר אילת, הובא לדין בעבירות של לקיחת שוחד, עבירה לפי סעיף [290 לחוק העונשין](#), תשל"ז-1977, ומירמה והפרת אמונים, סעיף [284 לחוק זה](#).

בכתב האישום נטען, כי חברה יפנית בשם "ניקן סוהונשה" (להלן: "החברה היפנית"), היתה, החל מחודש ינואר 1989 ובכל התקופה הרלוואנטית לכתב האישום, שותפה בחברת ניטשר בטח טכנולוגית - נ.ב.ט. בע"מ, שהיתה הבעלים של מפעל אצות באילת (להלן: "מפעל האצות") וכי, אף על פי, שלחברה היפנית היה אינטרס כלכלי בעיר אילת - נעתר הנאשם להזמנה של החברה היפנית להשתתף בכנס שערכה החברה ביפן. הזמנת הנאשם לכנס ביפן היתה לו ולאישתו והיא כללה כרטיסי טיסה, אירוח מלא ביפן, כולל נסיעות וסיוורים.

הנאשם ואישתו נעתרו להזמנת החברה היפנית ונסעו ליפן ושהו שם במשך קיום הכנס ואף השתתפו בסיוורים שאורגנו על ידי החברה היפנית לאורחי הכנס. ביום 4.4.89, נטען בסעיף 6 של כתב האישום, הגיש מפעל האצות בקשה לוועדת המקומית לתכנון ולבנייה באילת, לאשר למפעל תוספת בנייה של שבע בריכות. סמוך למפעל האצות קיים באילת מפעל נוסף השייך ל"חברת המלח לישראל (אילת) בע"מ" (להלן: "חברת המלח").

חברת המלח הגישה התנגדות לבקשת מפעל האצות.

ועדת המשנה של הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה באילת החליטה לאשר את בקשת מפעל האצות, אולם הורתה, במקביל, להעביר את תכניות הבנייה לעיון לחברת המלח.

אף על פי שהתכניות לא נמסרו על ידי מפעל האצות, הרי לאחר שהנאשם הודיע לוועדה, כי חברת המלח הסירה את התנגדותה, ניתן ההיתר למפעל האצות לבניית הבריכות.

המאשימה מייחסת לנאשם, בכתב האישום, קבלת טובת הנאה מהחברה היפנית, טובת הנאה שיש בה כדי "לבסס יחס של משוא פנים מצד הנאשם" כלפי החברה היפנית.

הנאשם, כך נטען, "ידע שבמסגרת תפקידיו הציבוריים הוא יטפל בעניינים שונים הקשורים לאינטרסים של חברת ניקן" (היא החברה היפנית).

קבלת טובות הנאה מהחברה היפנית בנסיבות אלה, כך נטען בכתב האישום, מהווה עבירה של לקיחת שוחד וכן עבירה של מירמה והפרת אמונים.

2. מתוך מסמכים שהוגשו לפניי על ידי באי-כוח הצדדים, במהלך המשפט, עולות העובדות הבאות:

א. ביום 31.1.89 שלחה החברה היפנית מכתב לנאשם ובו הזמינה החברה את הנאשם לבוא ולהשתתף בכנס, שעורכת החברה מדי שנה. הוגש לפניי וסומן ת/20.

ב. ביום 4.4.89 הגישה מפעל האצות בקשה לבניית שבע בריכות, כמצויין בכתב האישום, ת/22.

ג. באותו יום, התקיימה ישיבה של מועצת העיר אילת, בה השתתפו הנאשם ויתר חברי המועצה.

הדיון בישיבה זו הוקלט. תמליל הקלטה זו, המוסכם על באי-כוח הצדדים כתמליל נכון, הוגש לפניי וסומן ת/92. כעולה מן התמליל, העלה הנאשם, בתחילת הישיבה את נושא הזמנתו לכנס ביפן על ידי החברה היפנית. הוא אמר לחברי המועצה, כי החברה היפנית השקיעה באילת 8.5 מיליון דולר, במפעל האצות, וכי החברה היפנית מתכוונת לייחד את הכנס השנתי, לנושא העיר אילת.

הנאשם ציין, כי הוא רואה חשיבות בנסיעתו לכנס בשל הפוטנציאל של השקעות באילת על ידי החברה היפנית. אף על פי כן, המשיך הנאשם ואמר באותה ישיבה, כי הוא סבור שלא יהיה זה נכון לקבל מהחברה היפנית את מימון הטיסה ליפן ובחזרה, וכי מוטב ועדיף כי הוצאות הטיסה ימומנו על ידי העירייה.

חברי המועצה, ביניהם מר גדי בן זאב, הביעו דעתם כי אין הם רואים פגם בכך, כי חבל על כספי העירייה וכי מוטב שיסע על חשבון החברה היפנית.

על כך השיב הנאשם, כי הוא "פורש את הכל" לפני המועצה והוא יעשה כפי שיוחלט.

חבר מועצה, מר עמי נאור, אמר כי אם החברה היפנית שולחת את הכסף, אין

סיבה שלא להשתמש בו. מר יוסף בצלאל, היועץ המשפטי של העירייה, סבור היה, כי מוטב שהוצאות הנסיעה ימומנו על ידי העירייה.

בשלב זה התערב שוב חבר המועצה גדי בן זאב, והציע, כי ראש העיר יפנה לממונה על המחוז ויברר עימו, אם הוא רשאי לנסוע על חשבון החברה היפנית, אם לאו.

במהלך הוויכוח שהתפתח בין חברי המועצה לגבי השאלה, אם נסיעת ראש העיר ליפן תהיה על חשבון החברה היפנית, אם על חשבון העירייה, הצטרף לשיבה חבר מועצה בשם חבושי, אשר לאחר שהסבירו לו את מהות הוויכוח, חזר על הצעתו של גדי בן זאב, כי ראש העיר יתייעץ בעניין עם הממונה על המחוז, והוסיף ואמר:

"למה לקחת כספי ציבור ולנסוע, אם אתה יכול לנסוע על חשבון. שישלמו. לך תיסע. זה שווה בדיקה."

חבר מועצה בשם עוזי הוסיף ואמר: "הוא צודק, אם יהיה אישור של משרד הפנים". על כך השיב הנאשם ואמר: "אוקיי, קיבלתי".

ד. ביום 9.4.89 הוצא פרוטוקול מודפס של ישיבת המועצה מיום 4.4.89, הוגש לפניי וסומן ת/24.

במסמך זה צויין:

"ראש העיר מוזמן על ידי חברת 'ניקן' היפנית לביקור ביפן. חברה זו רכשה את רוב המניות של חברת האצות באילת. משרד החוץ ומשרד המסחר והתעשייה רואים בחיוב את הקשר הכלכלי עם יפן. כניסת חברה בסדר גודל כזה לישראל מהווה פריצת דרך משמעותית.

למרות שהחברה המארחת שלחה כרטיסי טיסה על חשבונה, מוצא ראש העיר לנכון לא להשתמש בכרטיס זה, ולחלופין, שכרטיסי טיסתו ימומנו על ידי העירייה, וזאת, על מנת לא ליצור מחוייבות. הוחלט:

א. לבדוק עם הממונה על המחוז במשרד הפנים קבלת כרטיסי טיסה מהחברה היפנית.

ב. במידה ולא יאשר הממונה קבלת הכרטיסים מהחברה היפנית - תמומן נסיעת ראש העיר מקופת העירייה."

ה. ביום 12.5.89 שלח מר אפרים גלבוע מנהל חברת המלח מכתב לוועדת המשנה לבניין ערים באילת (הוגש לפניי וסומן ת/15) ובו ביקש, כי מנהלי חברת המלח יוזמנו לשיבה שבה תידון בקשת מפעל האצות לבניית הבריכות, בשל חשש כי בניית הבריכות הללו עלולות לפגוע במפעל חברת המלח.

ו. ביום 15.5.89 התקיימה ישיבה הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה באילת ,

אשר דנה, בין היתר, בבקשת מפעל האצות לבניית הבריכות, כמצויין לעיל. לאחר דיון הוחלט:

1. לאשר.

2. להעביר את התכניות לעיון חברת המלח במשך 14 יום. פרוטוקול הישיבה הוגש וסומן ת/27.

ז. ביום 6.6.89 שלח מר אנטוורג, מנהל חברת המלח מכתב לנאשם (הוגש וסומן ת/33) ובו ציין, כי למרות החלטת הוועדה כי ימסרו לחברת המלח התכניות שהוגשו על ידי מפעל האצות, לא נתקבלו התכניות על ידי החברה.

ח. באותו יום, 6.6.89, שלח הנאשם למר אנטוורג מכתב (ת/89) ובו ציין, כי הוועדה אישרה את בקשת מפעל האצות וכי חברת המלח יכולה לעיין בתכניות שהוגשו ואושרו על ידי הוועדה, והנמצאות במשרדי מהנדס העיר.

ט. ביום 11.6.89 שלח מר אמנון שפר, מנהל מפעל האצות מכתב לנאשם ובו ביקש להבהיר, כי הבריכות אותן מבקשים לבנות הן בריכות עיליות אשר אינן חפורות בקרקע ולכן אין כל חשש שהבריכות תפרענה לחברת המלח. מכתב זה הוגש לפניי וסומן ת/6.

י. ביום 13.6.89 התקיימה ישיבת הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה, באילת, ובישיבה זו הוחלט לאשר את בקשת מפעל האצות להקמת הבריכות. פרוטוקול ישיבה זו הוגש לפניי וסומן ת/28.

יא. ביום 14.6.89 כתב מר גבי קדוש, חבר מועצת העיר אילת, חבר אופוזיציה, מכתב ליו"ר הוועדה המחוזית לתכנון ולבנייה בבאר-שבע (הוגש לפניי וסומן ת/36) ובו ביקש לערער על החלטת הוועדה המקומית שאישרה את בקשת מפעל האצות.

מר קדוש ציין, כי ההחלטה נתקבלה לאחר שראש העיר, הנאשם, אמר כי מפעל האצות וחברת המלח הגיעו לכלל הסכמה ביניהם ואילו בבירור שעשה, הסתבר לו כי לא הושגה הסכמה כזו.

יב. דברי מר קדוש סומכים על מכתב, ת/37, שהוגש לפניי ושנשלח באותו יום על ידי מר גלבוע, מנהל חברת המלח, למר גבי קדוש ובו ציין מר גלבוע: "לפי בקשתך הנני מאשר בזה כי לא הושג ו/או לא נחתם בימים האחרונים שום חוזה ו/או הסכם בין חברת המלח לבין מפעל האצות".

יג. באותו יום שלח מר שפר, מנהל מפעל האצות מכתב לנאשם (הוגש לפניי וסומן ת/35) ובו ציין כי, יום קודם לכן דהיינו, ביום 13.6.89, ביקרו במפעל האצות מר גלבוע מנהל חברת המלח וכן המהנדס עמי אבן מטעם חברת המלח ובביקורם זה נוכחו לדעת כי לא ייגרם כל נזק לחברת המלח מבניית הבריכות.

יד. ביום 16.6.89 שלח הנאשם לוועדה המחוזית לתכנון ולבנייה בבאר-שבע מכתב (ת/38) ובו ציין, כי: "הבקשה להיתר שהוגשה ע"י מפעל האצות, עליה מערער מר קדוש, נדונה ואושרה ע"י ועדות המשנה וע"י המליאה ובוזה מוצה למעשה ההליך להוצאת היתר בניה. יתר על כן, לחברת המלח, היא המחזיקה בשטחים הסמוכים לאתר, שעליו מבקשת חברת מפעל האצות להקים בריכות נוספות, אין זכות עמידה להגיש התנגדות למתן היתר".

טו. ביום 18.6.89 כתב מר גלבע מכתב למר קדוש (ת/90) ובו התייחס מר גלבע למכתבו של מר שפר מיום 14.6.89 (צויין בפסקה י"ג לעיל) ומר גלבע מכחיש שאכן הושג הסכם בין מפעל האצות לבין חברת המלח, אף שאין הוא מכחיש כי אכן ביום 13.6.89 ביקר ביחד עם המהנדס עמי אבן במפעל האצות.

טז. ביום 19.6.89 הוצא מכתב על ידי חברת המלח המיועד למפעל האצות (הוגש וסומן ת/11) ובו אישרה חברת המלח, כי אין לה כל התנגדות לביצוע בניית הבריכות על ידי מפעל האצות, שלגביהן התבקש ההיתר, שאושר.

יז. ביום 21.6.89 שלחה מזכירת הוועדה המקומית מכתב למר קדוש, ת/39, אליו צירפה את המכתב מיום 19.6.89 של חברת המלח בדבר הסרת ההתנגדות של חברת המלח, וביקשה כי יודיע על הסרת התנגדותו.

יח. ביום 22.6.89 שלח מר קדוש מכתב לנאשם (נ/3) ובו ביקש להמציא לו בדחיפות את האישור בכתב מהממונה על המחוז על נסיעתו ליפן.

יט. על מכתב זה השיב הנאשם במכתב מיום 29.6.89 (הוגש וסומן ת/26) ובו ציין הנאשם: "אין צורך ולא היה צורך לבקש אישור הממונה על המחוז לנסיעת ראש רשות לחו"ל. יחד עם זאת, למרות שהנהלת העירייה אישרה השתתפות העירייה בנסיעתי, ביקשתי את אישור הממונה לכיסוי הוצאות הנסיעה על חשבון החברה המזמינה ביפן, ואכן קיבלתי. לא ביקשתי מכתב ולכן גם לא דיווחתי שקיבלתי אישור בכתב".

כ. חקירת המשטרה בפרשה הנדונה, שבעקבותיה הוגש כתב האישום כנגד הנאשם, החלה כתוצאה מדברים שאמר מר קדוש למשטרה. כך עולה ממזכר שנרשם על ידי רב פקד אמיר ספרן ביום 12.4.92 (הוגש וסומן נ/4).

עד כאן, השתלשלות העניינים בפרשת נסיעתו של הנאשם ליפן וכן בפרשת ההיתר שניתן למפעל האצות לבניית בריכות, היתר שבשלב מוקדם, ראשון, הודיעה חברת המלח התנגדותה לנתינתו, אך בשלב מאוחר יותר, חזרה בה מהתנגדותה.

3. המאשימה הביא מטעמה, להוכחת אשמת הנאשם, כמצויין בכתב האישום, עשרה עדי תביעה.

בחקירה חוזרת, לשאלות עו"ד גרפונקל, בא-כוח המאשימה, השיב מר לוי ואמר, כי אכן מר הוכמן לא פנה אליו לפני הנסיעה ולא הציע לו תשלום עבורו או עבור אישתו.

4. עד תביעה שני הוא מר דב שרף, המשמש כמזכיר עיריית אילת ואשר הגיש לפני את פרוטוקול הישיבה, ת/24, כמצויין לעיל. לדבריו, הוא ניסח את הפרוטוקול כתמצית לדברים שנאמרו בישיבה. הוא נוהג להעביר את הפרוטוקולים לממונה על המחוז בבאר-שבע, ולכן הוא מניח, כי גם פרוטוקול זה הגיע לידי של הממונה על המחוז.

5. עד תביעה שלישי הוא מר שלום דנינו, הממונה על המחוז במשרד הפנים, במחוז הדרום.

בעדותו לפני אמר מר דנינו (עמ' 23), כי קיימת חובה על כל העיריות להעביר לממונה על המחוז פרוטוקולים של ישיבות המועצה.

בהמשך עדותו סיפר מר דנינו על שיחתו עם הנאשם בקשר לנסיעה ליפן וכך אמר (עמ' 24): "בפגישה אמר לי מר הוכמן שהוא מתעתד לנסוע ליפן. שאלתי אותו אם זה על חשבון העירייה והוא השיב בשלילה. אז אמרתי לו שאם הוא נוסע שלא על חשבון העירייה, או אף על חשבון העירייה אך מתקציב נסיעות אין הוא חייב להודיע לי. הוא אמר לי שהיה בעניין זה דיון במועצה ושם הוחלט לקבל את אישורי על כך. מר הוכמן לא אמר, ואף אני לא התעניינתי, מה הם מקורות המימון שלו לנסיעה".

"לא זכור לי אם מר הוכמן אמר לי משהו על מקורות המימון שלו... אינני זוכר אם מר הוכמן אמר לי אז או ידעתי אז על כך שאישתו של מר הוכמן מתלווה אליו לנסיעה ליפן."

בהמשך עדותו (עמ' 27) אומר מר דנינו: "יכול להיות שכל השיחה בעניין הנסיעה ליפן עם מר הוכמן היתה בטלפון... הוא אמר לי בשיחה שהוא מבקש את אישורי לנסיעה, לפי בקשת חברי ההנהלה. אני לא זוכר אם מר הוכמן אמר לי שהיה ויכוח בהנהלה מי יממן את הנסיעה, אם העירייה או לא, אבל תשובתי היתה שאם הנסיעה לא על חשבון העירייה ולא מקופתה, אז אינני צריך להתערב או לדעת מזה... נכון שאישורי לא היה דרוש במקרה הנדון לנסיעה... נכון שמר הוכמן בא כדי לקבל את אישורי. אמרתי לו, כפי שכבר העדתי קודם, שאם זה לא על חשבון העירייה, אין צורך באישור שלי".

כאשר הופנתה תשומת לבו להודעתו במשטרה, ממנה עולה כי אישר לנאשם את הנסיעה, הוא אומר (עמ' 28): "יש להבין המלה 'אישורי' בהודעתי במשטרה כהסכמתי לכך. אני מאשר את דבריי בהודעתי במשטרה כי אין מניעה ואין פסול בנסיעה של ראש עיר על חשבון גופים פרטים, בתנאי שמטרת הנסיעה היא מטרה ציבורית."

הכנס... בחזרה מגיפו לטוקיו ברכב, ומשם חזרתי אני בטיסה להונג קונג ומשם לישראל." בהמשך עדותו (עמ' 46) מספר העד על שיחות שהיו לו עם הנאשם ועל כך שהועלתה האפשרות כי תיחתם ברית ערים תאומות בין אילת לבין העיר האשימה ביפן.

בהמשך דבריו אומר העד: "מעמדו של מר הוכמן היה מאוד חשוב בכנס הזה. מבחינת היפנים הוא ייצג את מדינת ישראל וגם את העיר אילת, והוא היה למעשה ראש המשלחת שייצגה את ישראל. מר הוכמן נאם בכנס מספר פעמים וייצג אותנו, כראש המשלחת, בכל הארועים הפורמאליים וערך את סדר הפסח שכלל אורחים רבים גם מישראל וגם מיפן. המסר בנאומים של מר הוכמן היה שיתוף הפעולה בין ישראל ליפן, פיתוח מפעל יפני באילת והרחבת שיתוף הפעולה בין האשימה לבין אילת".

בהמשך עדותו של עד תביעה זה (בעמ' 47) אומר הוא: "חברת ניקן, במסגרת הפיתוח שלה, הציעה לכנות את המוכרות בתור 'אילת ליידס', נשות אילת. המוכרות האלה מפיצות את המוצר מבית לבית ביפן והן כונו בשם הזה כי מקור האצות הוא מאילת. דובר על כך שהנשים האלה הן פוטנציאל תיירותי בארץ, ע"י זה שהמפעל היפני מפעיל 15,000 סוכנים ובכוונת היפנים היה להביא חלק מהסוכנים לארץ כתיירים, כתמריץ לפעילות שלהם. אתמול בערב חגגנו עם 300 סוכנים יפנים באילת. זו המשלחת הגדולה ביותר שהגיעה מיפן... אתמול, בנוכחות שגריר יפן בישראל, הודיע מנהל חברת ניקן, על כוונתו להביא בשנה הבאה 3,000 תיירים סוכנים לישראל. מר הוכמן היה, בכנס, שותף לרעיון של הבאת התיירים לארץ. אני מסכים שהמפעל באילת היום משגשג. היפנים השקיעו במפעל באילת מ-1990 כעשרה מליון דולר. שגריר ישראל ביפן נכח בכנס. גם הנספח הכלכלי של ישראל השתתף בכנס. אני מסכים שבכנס 1989, אילת וישראל היו במרכז העניינים. ידוע לי שמר הוכמן נפגש עם אנשים ביפן בקשר לכריתת ברית ערים תאומות".

בהמשך עדותו (בעמ' 50) מציין העד, כי בדרך חזרה מיפן לישראל היתה אפשרות לחנייה בהונג קונג, הוא עצמו ניצל אפשרות זו וידוע לו שגם הנאשם ואישתו ניצלו אפשרות זו וחנו בהונג קונג.

10. עד תביעה מס' 9 הוא מר יוסף בצלאל, עו"ד, המכהן כיועץ המשפטי של עיריית אילת. הוא אישר, כי אכן השתתף בישיבת מועצת העירייה ביום 4.4.89, ישיבה שהדיון בה הוקלט (ת/92).

העד לא יכול היה לזכור את הדברים שנאמרו והפנה להקלטה ולתמליל.

11. עד תביעה עשירי הוא מר אפרים גלבע, מנהל מפעל המלח של חברת המלח באילת.

עד זה אישר, כי אכן בין חברת המלח לבין מפעל האצות היו סכסוכים. בעקבות כך התנגד מפעל האצות לבקשת חברת המלח להקצאת קרקע באילת. אז הפסיקה חברת המלח את אספקת מי הים במפעל האצות, זה האחרון פנה לבית המשפט וקיבל צו שחייב את חברת המלח להמשיך ולספק את מי הים. לכן, כאשר נודע לחברת המלח על בקשת מפעל האצות למתן היתר לבניית בריכות נוספות, ביקשה חברת המלח להתנגד לכך.

בשלב מסוים, המשיך העד ואמר (עמ' 59), בפגישה עם מר קדוש חבר המועצה, שאל אותו מר קדוש, אם הסירה חברת המלח את התנגדותה לבקשת מפעל האצות והוא השיב על כך בשלילה.

העד זכר ביקור שלו ביחד עם מר עמי אבן במפעל האצות, ולדבריו, לאחר שמר אבן בדק את העניין הגיע למסקנה כי אין בהקמת הבריכות על ידי מפעל האצות משום סיכון או גרימת נזק למפעל המלח.

כאשר נשאל העד מדוע כתב למר קדוש את המכתב ת/90 כמצויין לעיל, שממנו עולה כי לא היה באותו ביקור כדי להסיר את התנגדות חברת המלח, השיב ואמר כי הוא לא יכול היה לדבר בשם הנהלת החברה, וכי באותו שלב טרם ניתנה הסכמה פורמאלית על ידי הנהלת החברה.

העד הוסיף והשיב לשאלת עו"ד גרפונקל, בא-כוח המאשימה (בעמ' 65) את הדברים הבאים: "בקשר לשאלתך כיצד מתיישבים הדברים המצויינים בסעיף 6 ב/ת-90 עם מה שאמרתי היום, על מה שהיה בפגישה ביום 13.6.89, אני אומר שזה שמר שפר הסביר את מה שהסביר, ושכנע אותי שאין סכנה, זה טוב לשיחה, אבל כל עוד שלא הוצגו לי תוכניות ולא ראיתי בפועל שלא נגרם נזק, לא יכולתי לחזור מעמדתי שעשוי להיגרם נזק כתוצאה מבניית הבריכות... נכון שאני לא פעלתי במדויק לפי הנחיות של מר אנטורג בקשר לאי גילוי העמדות למר שפר, הרשתי לעצמי לסטות סטייה קלה. נכון שאני אמרתי למר שפר שאם זה מה שהם הולכים לעשות בשטח, אז אני או מר אבן אמרנו שמבחינתנו לא תהיה בעיה".

עד כאן עדויות העדים מטעם המאשימה.

12. הנאשם, בעדותו לפניי, אמר, כי הוא ראה את עניין פיתוח התעשייה באילת כפרוייקט עיקרי וחשוב, ולאחר שמפעל האצות, בשותפות עם כור מזון, נכנסה לקשיים כספיים, עורר את החברה היפנית להיכנס כשותפה במפעל. כאשר הוזמן על ידי החברה היפנית להשתתף בכנס שביפן, ראה הוא חשיבות לעיר אילת בהשתתפותו בכנס, וחשב כי תפקידו כראש עיר הוא לקחת חלק בכנס כדי לעודד השקעה של משקיעים יפנים בארץ ובאילת.

אשר לישיבת מועצת העיר שהתקיימה ביום 4.4.89, סיפר הנאשם כי אכן העלה

מיוזמתו את עניין הזמנתו לכנס וביקש שהעירייה תממן את הנסיעה ואילו הוא יממן את נסיעת אישתו, כי היתה לו התלבטות בעניין והוא פרש את התלבטותו בפני חבר המועצה.

לדבריו, סבור היה שעדיף שהעירייה תממן את נסיעתו מחשש של לזות שפתיים. ברם, לאחר שמספר חברי מועצה סברו שאין פגם בנסיעה על חשבון החברה היפנית ולאחר שנתקבלה החלטה כי יפנה לממונה על המחוז לקבל את אישורו בעניין, הסכים לכך, פנה לממונה על המחוז, אשר אישר את הנסיעה על חשבון החברה היפנית.

נכון הדבר, כך המשיך הנאשם ואמר בעדותו (עמ' 71) כי בתחילה סבר שהעירייה תממן את נסיעתו ואילו הוא יממן את נסיעת אישתו, אך, לאחר שהוברר כי הוא רשאי לנסוע על חשבון החברה היפנית, סבור היה, כי בנסיבות אלה יכולה גם נסיעת אישתו להיות ממומנת על ידי אותה חברה.

בהמשך עדותו (בעמ' 73) מספר הנאשם על פעולותיו בכנס ועל כך שלאחר מכן הגיעו תיירים יפנים רבים לארץ ועל כן שמפעל האצות גדל ושיגשג.

הנאשם מאשר, כי אכן בדרכו מיפן לארץ חנה בהונג קונג ושהה שם עם אישתו, על חשבוננו.

אשר למתן ההיתר למפעל האצות, אומר הנאשם (בעמ' 74), כי הוא לא לקח חלק בהחלטות בעניין זה. האישור ניתן על ידי הוועדה, שבה לא השתתף וכי לא היתה כל סיבה שלא לאשר את בקשת מפעל האצות.

הנאשם אישר, כי אכן ביוזמתו הושכן שלום בין חברת המלח לבין מפעל האצות, דבר שהביא בעקבותיו גם את ביטול התנגדות חברת המלח, לבניית הבריכות על ידי מפעל האצות.

בחקירה נגדית, לשאלות עו"ד גרפונקל, בא-כוח המאשימה ביקש עו"ד גרפונקל להראות מתוך דברי הנאשם בפני חברי המועצה בישיבה מיום 4.4.89, כי הנאשם עצמו היה ער לפגם שבנסיעה שלו על חשבון החברה היפנית.

הנאשם השיב ואמר כי היה מוטרד מן ההיבט הציבורי של העניין וכי לא עלה על דעתו שיש לכך היבט פלילי.

בהמשך החקירה הנגדית (עמ' 81), משיב הנאשם ואומר: "עמדה לנגד עיניי השאלה אם יכול להיות ניגוד אינטרסים בין אותה חברה יפנית לבין העירייה, בשל

עיסוקיה של אותה חברה באילת, אבל בסופו של דבר שיקול הדעת הוא שלי וכך גם נהגתי. למעשה, לי היה נראה המצב, שרק אנחנו יכולנו לקבל מהם ולא הם מאיתנו, ובמקרה שתהיה בקשה שלהם לעירייה אני לא דן בעניין, ואכן אני לא דנתי בעניין של היפנים לאחר מכן".

בהמשך החקירה הנגדית (עמ' 82) חוזר הנאשם ומפרט את היתרונות שהיו גלומים בניסיעתו והשתתפותו בכנס, לעיר אילת.

אשר לשיחה שקיים עם מר דנינו, לא זכר הנאשם אם אכן הזכיר בשיחה כי אשתו נוסעת עימו.

לטענת עו"ד גרפונקל, לפיה החנייה בהונג קונג בדרך מיפן לישראל מומנה על ידי החברה היפנית, באופן מיוחד, משיב הנאשם (בעמ' 84) ואומר: "הנסיעה להונג קונג לא היתה על חשבון היפנים כי לא היתה נסיעה מיוחדת להונג קונג, אלא זו היתה בניסיעה חזרה מיפן לישראל."

הנאשם מאשר בעדותו (בעמ' 85), כי הנסיעה ליפן היתה במחלקת עסקים בעוד כאשר נסע בעבר על חשבון העירייה, נסע במחלקת תיירים.

בהמשך עדותו הוא אומר: "אני לא ביקשתי מלכתחילה שהעירייה תממן את הוצאות הנסיעה של אשתי. לו הייתי מבקש אני מניח שהעירייה היתה מאשרת זאת."

בהמשך (בעמ' 86) הוא משיב ואומר: "לפני הנסיעה הזאת, אני נסעתי כראש עיר לדרום אפריקה, בשנת 1985, אם אינני טועה. כן נסעתי לארה"ב. במשך עשר השנים שאני ראש עיר אני נסעתי כעשר פעמים. פעם, הקרן הקיימת מימנה את הנסיעה, פעם המגבית המאוחדת, חלק מהנסיעות העירייה מימנה. למיטב זכרוני, רק פעם אחת אשתי נסעה איתי, במשלחת לערים תאומות שלנו קאמן ואנטיב. אני מניח שהעירייה אז מימנה את הנסיעה, ואז המימון היה גם שלי וגם של אשתי".

עד ההגנה מטעם הנאשם הוא מר אמנון שפר, ששימש כמנהל מפעל האצות.

לדבריו, התנגדות מפעל המלח לבניית הבריכות על ידי מפעל האצות נבע כתוצאה מסכסוכים שנתגלעו בין שתי החברות, סכסוכים שיושבו לאחר מכן בהסכם והכל בא על מקומו בשלום.

העד הסכים, לשאלות עו"ד גרפונקל בחקירה הנגדית, כי בשיחה שקויימה עם מר גלבווע ביום 13.6.89 לא היה סיכום בין שתי החברות, אלא סיכום ברמה של מנהלי המפעלים בינם לבין עצמם.

עד כאן כל הראיות שהובאו לפני.

את טענותיו, כי יש להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, מבסס עו"ד גרפונקל, על הנימוקים הבאים: 13. א. הסכומים ששולמו על ידי החברה היפנית בעד הסעתו של הנאשם ושל אישתו ליפן והשהייה ביפן על חשבון היפנים, מהווים טובת הנאה, שאסור היה לנאשם, כעובד הציבור, לקבלה, ומשום כך מהווה התשלום "שוחד".

ב. היה על הנאשם לממן את נסיעתו ליפן על חשבון העירייה והיה עליו לממן את נסיעת אישתו, על חשבוננו, כפי שסבר בתחילה וכפי שהציג את הדברים בתחילת הדיון בישיבת המועצה מיום 4.4.89.

ג. הנאשם ידע שהחברה היפנית הינה שותפה במפעל הקיים באילת, אשר, מטבע הדברים, תהיה זקוקה לשירותי העירייה שהוא עומד בראשה ומשום כך היה עליו להימנע מקבלת כל טובת הנאה מהחברה היפנית.

ד. הנסיעה מיפן להונג קונג, שאף היא שולמה על ידי החברה היפנית, לא היתה קשורה כלל לכנס ותשלום זה בוודאי לא היה הנאשם רשאי לקבל, ומשקבל - מהווה הדבר שוחד והפרת אמונים.

ה. לאחר שהנאשם אמר בפני חברי מועצת העיר, כי נסיעת אישתו תמומן על ידי באופן אישי, לא היה עליו לקבל מהחברה היפנית גם את הוצאות הנסיעה של אישתו, מה עוד שהזמנת אישתו לא היתה דרושה לענייני הכנס, ומשקבל טובת הנאה זו הרי שהיא מבחינת שוחד.

ו. הנאשם ידע, כי נסיעת אישתו על חשבון היפנים אינה כשורה, ומשום כך העלים עובדה זו מהממונה על המחוז בשיחה שקיים עימו.

ז. אין ספק, שטובת ההנאה שהנאשם קיבל הינה בעד פעולה הקשורה בתפקידו, גם אם הוא לא היה אמור לטפל באופן אישי בבקשות שהוגשו, או שתוגשנה, על ידי מפעל האצות, שהחברה היפנית שותפה בו.

ח. הנאשם עסק בתיווך ובפישור בין מפעל האצות לבין חברת המלח, עובדה המעידה על התערבות בעניינים הנוגעים למפעל האצות.

ט. עצם התלבטותו של הנאשם, כפי שהעלה בפני חברי המועצה בישיבה מיום 4.4.89, מראה כי הנאשם היה ער לאספקט הפלילי של נסיעתו ושל נסיעת אישתו על חשבון היפנים, לכנס שביפן.

י. היתר הבנייה ניתן, בסופו של דבר, למפעל האצות ניתן על ידי הוועדה

לעדות הנאשם, עולה בבירור ובעליל, כי נסיעתו של הנאשם לכנס שביפן היתה חשובה ומועילה לפיתוחה של אילת ולשיגשוגה.

מן הראיות עלה, כי הכנס ביפן הוקדש לעניין זה של פיתוח אילת והשקעות בה וכי הנאשם לקח חלק נמרץ ופעיל להשגת מטרות אלה של פיתוח העיר שבראשה הוא עומד.

מן הראיות עלה עוד, כי במהלך הכנס, יצר הנאשם קשרים עם גורמים, שיש בהם כדי לעזור בפיתוחה ובשיגשוגה של אילת מבחינה כלכלית.

כן עלה מן הראיות, כי בפועל הופקו טובות הנאה רבות לעיר אילת מפעילותו של הנאשם בכנס, בעיקר בהבאת תיירים רבים אליה.

עובדה זו, דהיינו, שנסיעתו של הנאשם לכנס ביפן היתה חשובה וחיונית, במסגרת תפקידו של הנאשם כראש עיר, לא נעלמה גם מחברי מועצת העיר, בישיבתה ביום 4.4.89, והדיון נסב רק על השאלה, אם הנאשם ייאות להזמנת החברה היפנית גם לגבי מימון הוצאות הנסיעה ליפן, או שמא מוטב ועדיף שבהוצאות הטיסה תישא העירייה.

אני מסכים לטענת עו"ד שיינמן, בא-כוח הנאשם, כי לא מדובר היה במסע תענוגות, אלא בנטל שהנאשם קיבל על עצמו, בתוקף תפקידו כראש עיר.

כאשר ביקש הנאשם לבלות עם אישתו בהונג קונג ובתאילנד, בדרך חזרה מיפן לישראל, הוא עשה זאת על חשבונו הפרטי.

אין לקבל את טענת עו"ד גרפונקל כי הנאשם קיבל מהחברה היפנית את הוצאות הנסיעה מיפן להונג קונג, טיסה שלא היתה קשורה לכנס.

מדברי העדים, גב' רחל וינברגן ומר עמי בן אמוץ, עולה כי הטיסה מיפן לישראל כללה חנייה בהונג קונג. משום כך לא היתה הוצאה מיוחדת בנסיעת הנאשם ואישתו מיפן להונג קונג.

14. עו"ד גרפונקל מבקש להסיק מדברי הנאשם לפני מועצת העיר על התלבטויותיו וחששותיו, אם מותר לנסוע על חשבון החברה היפנית, את הכוונה הפלילית הדרושה לביצוע האשמות של שוחד והפרת אמנים.

אין, לדעתי, לקבל טענה זו.

ראשית - דעותיו ומחשבותיו של הנאשם אם המעשה מהווה עבירה, אם לאו, או מה הוא הבסיס לחששותיו ולהתלבטויותיו של הנאשם, אינן חשובות בבואי לקבוע

אם המעשה שעשה הנאשם מהווה אשמה פלילית, כשם שחוסר התלכטות וביטחון בכשרות המעשה אינה מעידה על חפותו מאשמה.

בית המשפט קובע את אשמתו של הנאשם על פי עובדות, ראיות, אף נסיבות, המובאות לפניו, ואין לייחס חשיבות למחשבותיו ולדעותיו של נאשם על מעשה שהוא עושה, אם הוא כשר, אם לאו.

שנית - הבאת שאלת מימון הנסיעה לפני המועצה, כדי לקבל את הסכמתה ואישורה, ופעולתו של הנאשם, לאחר מכן, על פי החלטת המועצה, בפנותו לממונה על המחוז כדי לקבל את אישורו, אישור שנתקבל - כל אלה שוללים, לדעתי, יצירת כוונה פלילית אצל הנאשם לביצוע עבירה של שוחד, או עבירה של הפרת אמונים.

15. אני מסכים, כי לו היה הנאשם עוזר למפעל האצות לקבל היתר לבניית הבריכות, היה הדבר יכול לסייע ולתמוך בטענה בדבר ביצוע העבירה על ידי הנאשם.

ברם, מן הראיות שהובאו לפניי, ומדברי עדי התביעה, כפי שצוטטו על ידי לעיל, עולה בבירור ובעליל, כי לא היה כל מקום להתנגדותה של חברת המלח למתן ההיתר למפעל האצות לבניית הבריכות וכי התנגדות זו נבעה עקב סכסוך שנתגלע בין שתי החברות, סכסוך שבגללו גם מפעל האצות התנגד, קודם לכן, להקצאת קרקע באילת לחברת המלח.

מתן ההיתר למפעל האצות לבניית הבריכות היה כשר למהדרין, מה עוד שהנאשם בעצמו לא השתתף בוועדה שהעניקה את ההיתר.

16. אני מסכים, כי הנאשם לא נהג כדרוש על פי סדרי מינהל תקינים, בכל הנוגע לנסיעת אישתו על חשבון החברה היפנית.

לאחר שאמר בדיון במועצת העיר, כי אישתו נוסעת על חשבוננו, מוטב היה, כך נראה, לו היה פונה ומקבל אישור נוסף לנסיעת אישתו על חשבון החברה היפנית.

אין לדחות כבלתי-סבירה את טענת הנאשם כי משעה שהסתבר שנסיעתו שלו על חשבון החברה היפנית הינה כשורה, הרי שגם נסיעת אישתו, ביחד עימו, אף היא מותרת ואין בה פגם. מה עוד שכל מוזמני הכנס, הוזמנו עם נשותיהם.

אני סבור, שגם אם יש לראות טעם לפגם בכך שהנאשם העלים את נסיעת אישתו על חשבון היפנים ולא דאג לקבלת אישור מיוחד גם על כך, הרי אין מקום לומר שנוצרה אצל הנאשם כוונה פלילית, כנדרש, לצורך אישורו באחד הסעיפים עליהם הובא לדין.

17. בא-כוח המאשימה ביקש להסתמך על הלכות שנקבעו בבית המשפט העליון ואשר על פיהן, לטענתו, יש תמיכה בגירסת המאשימה.

ברם, נראה לי, כי בהלכות אלה, כפי שאעמוד עליהן להלן, אין כדי לתמוך בטענות המאשימה, באשר העובדות כפי שנתבררו בפסקי הדין הללו שונות ואין הן דומות למקרה דנן, כלל ועיקר.

בע"פ 471/88 [1], נדון מקרה, בו המערער נתן כסף במזומן לעובד העירייה שהורשע בקבלת שוחד והעיד כנגדו. כמו כן, הקים המערער חברה שבה היה לאישתו של עובד הציבור מניות וחברה זו השתתפה במכרזים שפורסמו על ידי העירייה.

בערעור זה היה מדובר על תשלום כסף, טובת הנאה של ממש, מה שאין כן הדבר בענייננו.

בע"פ 574/81 [2], אשר גם עליו סומך עו"ד גרפונקל, היו העובדות שהמשיב, מר שדמי שהיה ממונה על משגיחי כשרות ברבנות, קיבל תשלומים וכן אירוח חינם בבית מלון. מבעלי מלון שבו עבדו משגיחי הכשרות.

מר שדמי קיבל תשלומים של ממש מבעלי בתי המלון ואין ספק כי מטרת התשלומים היתה כי יפעל לטובת בתי המלון, בהיותו ממונה על משגיחי הכשרות שעבדו במלון.

עובדות המקרה שלפניי ונסיבותיו שונות תכלית שינוי מן העובדות שהתבררו

במקרהו של שדמי.

בע"פ 621/78 [3], נדון מקרה, בו המערער, עובד מע"צ, קיבל תשלומים מחברה שסיפקה עמודי תאורה למע"צ.

מנהל החברה טען, כי התשלומים היו הלוואה לעובד הציבור, ואילו העובד טען שקיבל את התשלומים כשכר עבור עבודה מיוחדת שביצע עבור החברה. בית המשפט העליון דחה שתי הגירסאות, אך הוסיף וקבע, כי גם על פי הגירסאות של עובד הציבור ומנהל החברה - יש לראות בתשלומים משום שוחד.

גם הלכה זו בעניין אסא [3], עליה סומך בא-כוח המאשימה, אינה מתאימה ואינה ישימה למקרה שלפניי, כלל ועיקר.

בע"פ 281/82 [4], הורשע המערער אבוחצירא באשמה של מירמה והפרת אמונים, לאחר שהוכח כי השתמש בכספי אגודה שבראשה עמד, לצרכיו הפרטיים ולשם מתן תמורה ומתנות למקורביו ולידידיו.

אין, לדעתי, ללמוד דבר מהרשעתו של מר אבוחצירא במקרה שהוא לעניינו של הנאשם שלפניי.

בע"פ 884/80 [5] הורשע מר גרוסמן, בעל תפקיד בכיר בבנק ישראל, בעבירת מירמה והפרת אמונים, לאחר שפעל בניגוד למדיניות שנקבעה על ידי האחראים במשרד האוצר ורכש עבור בני משפחתו איגרות חוב, שלא היו מיועדים למכירה באופן שנמכרו.

בית המשפט העליון קבע, כי מר גרוסמן הפר את האמון שניתן בו וכי הוא לא פעל ביושר ובהגינות ובכך הביא לידי פגיעה בציבור.

בענייננו, נראה לי, כי כל פעולותיו של הנאשם בנסיעתו לכנס ובמסגרתו, נעשו כדי להביא תועלת לתושבי אילת, והוא פעל כראוי וכיאות לראש עיר הדואג לאזרחיו.

אלה ההלכות שעליהן סומך בא-כוח המאשימה ואשר, לדעתי, אין בהן כדי לתמוך בגירסת המאשימה ובטענתה כי יש להרשיע את הנאשם בדין, באשר העובדות והנסיבות, שהיוו בסיס לפסקי הדין, שונות תכלית שינוי מהעובדות והנסיבות בענייננו.

עו"ד שיינמן, בא-כוח הנאשם, הסתמך לפניי על הלכות שניתנו בבית המשפט העליון ואשר בהן זוכו נאשמים מאשמת שוחד, ושמהן ניתן להסיק כי זיכויו של הנאשם נדרש, אף מקל וחומר.

אסתפק באיזכור אחד מפסקי הדין עליהם סמך עו"ד שיינמן.

בע"פ 612/68 [6], נדון מקרה, שבו המערער שימש כסגן מנהל החברה לפיתוח מזרח ירושלים, והוא עזר למר שמואל סגל, יהודי עשיר מפלורידה שבארה"ב, ברכישת חלקה בימין משה, בירושלים.

לאחר מכן, מימן מר סגל את נסיעתו של המערער ובנו של המערער לארה"ב ואת סיוורם של שני אלה בארה"ב.

גירסת המערער שם, בקשר לנסיעתו שלו ושל בנו לארה"ב, על חשבון מר סגל, היתה, כי במהלך ביקוריו של מר סגל בארץ, נוצרו ביניהם יחסי ידידות וכן כי תכניתו היתה לבקר בארה"ב "כדי להסתכל במקומות אשר הנוף שלהם ואופי עבודות הפיתוח המנוהלות שם דומים לאלה שבשכונת ימין משה, וזאת כדי לרכוש מידע שיהיה לו ולחברה לתועלת".

מן הראיות בעניין תמיר [6] עולה, כי אף שסיפר מר תמיר להנהלת החברה על נסיעתו, לא גילה לחברה שמר סגל הוא אשר מממן את הוצאות הנסיעה.

לא כך נהג הנאשם, במקרה דנן.

כן היו ראיות על כך שמר תמיר טייל יחד עם בנו ועם מר סגל במפלי הניאגרה, ובקנדה.

בית המשפט העליון הגיע למסקנה, כי יש לזכות את המערער, מר תמיר, מאשמת שוחד, אף שדחה את גירסתו בדבר יחסי ידידות שנוקמו בינו לבין מר סגל, בקובעו כי הראיות הנסיבתיות לא הצדיקו הרשעה בעבירה זו, אלא היה בהן רק כדי להעלות חשד גרידא (ראה, שם [6], בעמ' 175, ליד האות ז).

אם בעניין תמיר [6] לא הצדיקו הראיות שהובאו הרשעה באשמת שוחד, בעניינינו - אל אחת כמה וכמה.

אין אני רואה צורך לסקור יתר פסקי הדין שצויינו על ידי עו"ד שיינמן ואשר גם בהם יש תמיכה לטענה בדבר זיכוי של הנאשם מאשמת שוחד.

אשר על כן, אני מורה על זיכוי של הנאשם מהאשמת שוחד לו בכתב האישום.

ניתן והודע בפומבי היום, 4.8.93.